

POSTANOWIENIE

Dnia 17 grudnia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

Protokolant Starszy sekretarz sadowy Justyna Jarocka

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 17 grudnia 2020 r.
sprawy w przedmiocie wniosku o podjęcie uchwały zezwalającej na
pociągnięcie do odpowiedzialności karnej
prokuratora Prokuratury Okręgowej w C. M. C.
na podstawie
art. 335 § 3 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 2 i art. 135 § 5 i art. 135 § 6
ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze (Dz. U. 2019. 740- t.j.
z późn. zm.)

postanowił:

1. umorzyć postępowanie;
2. kosztami postępowania obciążyć Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 30 września 2020 r. do Sądy Najwyższego - Izby Dyscyplinarnej wpłynął wniosek adw. D. K., pełnomocnika spółki S. s.r.o., o wydanie zezwolenia na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora Prokuratury Okręgowej w C. M. C..

Zarządzeniem z dnia 7 października 2020 r. Prezes Sądu Dyscyplinarnego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej, na podstawie art. 135 § 4 w zw. z art. 145 § 1b ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze odmówił przyjęcia wniosku o wydanie uchwały zezwalającej na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej

prokuratora Prokuratury Okręgowej w C. M. C., z uwagi na brak załączonych do wniosku dowodów zgodnie z art. 135 § 6 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

Na skutek zażalenia pełnomocnika wnioskodawcy, postanowieniem z dnia 20 listopada 2020 r. Sądy Najwyższy - Izba Dyscyplinarna uchylił zaskarżone postanowienie w całości.

Z treści złożonego wniosku wynika, że wnioskodawca zarzuca prokuratorowi Prokuratury Okręgowej w C. M. C., że prowadząc postępowanie w sprawie pod sygnaturą V Ds. (...) w sprawie dotyczącej przedsiębiorstwa K. i Ż.: poświadczył nieprawdę w protokole przeszukania lokalu w K. przy ulicy M. oraz dokonał wypożyczenia akt ww. postępowania organom administracji skarbowej w C. bez uprzedniego sporządzenia postanowienia w przedmiocie dowodów rzeczowych oraz spisu zabezpieczonych dokumentów, a także wydał zgodę na udostępnienie akt bez szczegółowego określenia zakresu udostępniania, tj. wbrew treści § 143 ust. 1 i 2 Regulaminu wewnętrznego urzędowania powszechnych jednostek organizacyjnych prokuratury.

Sąd Najwyższy mając powyższe okoliczności na uwadze stwierdził co następuje:

Postępowanie należało umorzyć w oparciu o przepis art. 335 § 3 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 171 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze z uwagi na wynikający z treści złożonego wniosku i dołączonych do niego dokumentów oczywisty brak faktycznych podstaw złożonego wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej.

Do powyższej konstatacji prowadzi ocena podstaw faktycznych złożonego wniosku w postaci przytoczonych okoliczności na płaszczyźnie przedstawionych przez wnioskodawcę dowodów. W ocenie Sądu, wysuwane twierdzenia nie zostały przez wnioskodawcę poparte w sposób wystarczający dołączonymi dowodami. Nie można bowiem uznać za wystarczające dołączenie do wniosku jedynie subsydiarnego aktu oskarżenia. Powyższe uniemożliwia rekonstrukcję zaistniałego stanu faktycznego, która jest niezbędna do oceny, zgodnie z art. 135 § 5 ustawy

Prawa o prokuraturze wystąpienia dostatecznie uzasadnionego podejrzenie popełnienia przez prokuratora przestępstwa. W tym miejscu zaważyć należy, że zgodnie z poglądem w wyrażonym doktrynie, umorzenie postępowania w trybie art. 335 § 3 pkt 2 k.p.k. uzasadnia zarówno brak dowodów winy oskarżonego, jak i istnienie dowodów niewystarczających do skierowania aktu oskarżenia (*tak: wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 21 marca 2014 r., II AKz 60/14, LEX nr 1444700*). Odpowiednie stosowania powyższej instytucji, w postępowaniu immunitetowym w zakresie wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej wynika z treści art. 171 pkt 2 ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. Prawo o prokuraturze.

Podnieść należy, że *ratio legis* przepisu ustanawiającego przymus adwokacki bądź radcowski w związku ze sporządzeniem wniosku o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora wynikający z treści przepisu art. 135 § 3 ustawy - *Prawo o prokuraturze* nie sprowadza się jedynie do przedstawiania racji wnioskodawcy. Na pełnomocniku wnioskodawcy ciąży również obowiązek zapoznania się z aktami, prawidłowe sformułowanie treści wniosku tak od strony formalnej, jak i motywacyjnej ze wskazaniem również strony podmiotowej i przedmiotowej czynu, w związku z którym jest on sformułowany, a także przedstawienia – zgodnie z treścią przepisu art. 135 § 6 ustawy *Prawo o prokuraturze* – dowodów, które w sposób dostateczny wskazują na popełnienie przestępstwa przez chronionego immunitetem prokuratora. Sąd tylko wyjątkowo, w szczególnie uzasadnionych przypadkach może przeprowadzić dowody. Na pewno do tych wyjątkowych, szczególnie uzasadnionych przypadków nie należy przeprowadzenie dowodów w pełnym zakresie. Sąd Najwyższy orzekający w Izbie Dyscyplinarnej rozpoznając wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej prokuratora nie ma uprawnień śledczych i też nie jest uprawniony do poszukiwania dowodów w oparciu o jedynie sformułowane zarzuty.

To na wnioskodawcy ciąży obowiązek przedstawienia dowodów, a obowiązkiem sądu immunitetowego jest jego ocena, jak też ocena części motywacyjnej wniosku. W innym przypadku mielibyśmy do czynienia nie z postępowaniem skargowym, a z postępowaniem inkwizycyjnym, który to typ postępowania w obecnym systemie prawnym nie funkcjonuje.

Mając powyższe okoliczności na uwadze, postanowiono jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.